

Dániel könyve – Negyvenötödik rész

A jelképes átalakulás: a mindennapi rejtélyének feltárása Dániel könyvében

Jeff Pippenger

2024-01-09

A Dániel könyvében szereplő „szüntelen” kifejezést William Miller a pogány Róma, illetve a pogányság jelképeként ismerte fel, ám az utolsó napokban ez William Miller alapvető igazságainak elutasítását jelképezi. Az egy olyan lázadás végét szemlélteti, amely 1863-ban kezdődött, Miller Mózes harmadik könyve, huszonhatodik fejezetének „hét idejére” vonatkozó értelmezésének elvetésével. Amikor az adventizmus elutasította „a szüntelen” helyes azonosítását a pogánysággal, Sátán jelképét Krisztus jelképévé tette. Ézsaiás rámutat arra, hogy ez a cselekedet a dolgok felforgatása volt. „A szüntelen” elutasítása az 1930-as években (az adventizmus harmadik nemzedékében) szilárdult meg, de már 1901 óta (az adventizmus második nemzedékében) vita tárgyát képezte. Miként az ókori Izráel esetében is, az igazság fokozatos elutasítása egy olyan tévedés elfogadásához vezetett, amely magában hordozta a megbocsáthatatlan bűn elemeit.

A szörszálhasogató zsidók számára a megbocsáthatatlan bűn abban nyilvánult meg, hogy a Krisztus által cselekedett műveket a Sátán műveiként azonosították. Az ősi Izráel a modern Izráel elsőrendű jelképe, és a modern Izráel pontosan ugyanezt tette, csak fordított értelemben. A Sátán műveit (a pogányságot) vették, és azokat Krisztusnak tulajdonították. Az ősi Izráel lázadása magában foglalja azt is, hogy a Sátánt választották királyuknak.

Amikor tehát Pilátus meghallotta e beszédet, kihozatta Jézust, és leült a bírói székbe azon a helyen, amelyet Kőburkolatnak hívtak, héberül pedig Gabbatának. A húsvét előkészületének napja volt, és mintegy hat óra; és így szólt a zsidókhoz: Íme, a ti Királyotok! Azok pedig felkiáltottak: Vidd el, vidd el, feszítsd meg őt! Pilátus így szólt hozzájuk: A ti Királyotokat feszítsem meg? A főpapok így feleltek: Nincs királyunk, csak császár. Akkor tehát kiszolgáltatta őt nekik, hogy megfessék. Azok pedig átvették Jézust, és elvezették. János 19:13–16.

Pilátus a pogány Róma képviselője volt, és White testvérnő azonosítja, hogy a Jelenések könyve tizenkettedik fejezetében a mennyből levettett sárkány Sátán, de másodlagos értelemben a sárkány egyúttal a pogány Róma is. A sárkányt ennél fogva „a mindennapi” jelképezi. Az ősi Izráel lázadásának vége, amikor nyilvánosan kijelentették: „Nincs királyunk, hanem császárunk”, annak nyilvános kinyilvánítását jelentette, hogy királyuk alattvalói, és az ő királyuk Sátán volt. Ez az Isten mint Király elleni lázadás Sámuel próféta napjaiban kezdődött, amikor elvetették Istent mint királyukat, és azt követelték, hogy emberi király adassék nekik, hogy olyanok lehessenek, mint a többi nemzet.

Ekkor Izráel összes vénei egybegyűltek, és elmentek Sámuelhez Rámába, és ezt mondták neki: Íme, te megöregedtél, és fiaid nem a te utaidon járnak; azért most adj nekünk királyt, hogy ítéljen felettünk, mint minden nemzetnél. De Sámuel bántotta ez a dolog, amikor azt mondták: Adj nekünk királyt, hogy ítéljen felettünk. És Sámuel az Úrhoz imádkozott. Az Úr pedig ezt

mondta Sámuelnek: Hallgass a nép szavára mindenben, amit mondanak neked; mert nem téged vetettek meg, hanem engem vetettek meg, hogy ne uralkodjam felettük. Mindama cselekedetek szerint, amelyeket attól a naptól fogva cselekedtek, hogy felhoztam őket Egyiptomból mind e napig, mivel elhagytak engem, és más isteneknek szolgáltak, úgy cselekszenek most veled is. 1 Sámuel 8:4–8.

Az ókori Izráel soha nem ismerte fel, hogy elvetette Istent, sem azt, hogy földi király utáni vágyuk odáig fog fajulni, hogy keresztre feszítik a Messiást, és Sátánt választják királyukká. Lázadásukat elrejtették szemük elől saját önigazult elképzeléseik, miszerint Isten elvetése ellenére még mindig ők a választott nép, hiszen — okoskodásuk szerint — Isten még Sámuel után is fenntartott egy szent prófétai szolgálatot.

Félreértelmezték a próféták prófétai szolgálatát, azt gondolva, hogy Isten prófétáinak jelenléte bizonyítja: ők Isten választott népe. Nem ismerték fel, hogy távol vannak Istentől, és hogy a próféták azon fáradoztak, hogy visszavezessék őket Istenhez, mert a próféták tevékenységét Isten vezetésének bizonyítékaként értelmezték. Mindez annak ellenére történt, hogy továbbra is elutasították a hozzájuk küldött próféták valamennyi üzenetét. Ugyanez a megtévesztés érte az adventizmust 1863-ban.

Az adventizmus elutasította azt a mozgalmat, amely William Miller szolgálata által gyűjtetett egybe, és ugyanabban az évben úgy döntött, hogy törvényesen bejegyzett egyházzá válik, amelyben elvetette Mózes „hét időről” szóló üzenetét, amint azt Illés (William Miller) közvetítette. Ugyanabban az évben egy hamis prófétai táblázatot is készítettek, amelyet többé már nem lehetett olvasni, és amely Habakuk 2, 3. verse szerint többé nem tudott „szólni”, mert magyarázatához külön ismertetőre volt szükség. Habakuk táblázatai úgy, ahogyan voltak, olvashatók voltak, és ezért tudtak „szólni”.

Az adventizmus vonakodott bármiféle önvizsgálatot tartani az 1863-ban hozott döntésével kapcsolatban, hiszen végül is ott volt közöttük a prófétaasszony, ami bizonyította, hogy ők a Jelenések könyvében azonosított maradék nép, amelynél a prófétaasszony Lelke van. Ugyanazt a lelkületet és magatartást tanúsították, mint az ősi Izráel, és az a lázadás, amely a Miller által felfedezett első ékszer elutasításával kezdődött, végül Miller „a mindennapi” ékszerére vonatkozó azonosításának elvetéséhez is vezetett.

A modern Izráel elvetette Miller „a mindennapi”-ról vallott értelmezését, amely a pogány Róma jelképe, s ez viszont a Sátán jelképe, és azt állította, hogy „a mindennapi” Krisztus jelképe. Más szóval, a modern Izráel úgy döntött, hogy egy sátáni jelképet Krisztus jelképeként fogad el. Miként az ókori Izráel kijelentette, hogy nincs más királya, csak a pogány Rómát képviselő Cézár, amely a Sátán jelképe.

Prófétai alkalmazás szempontjából ez a választás megkövetelte, hogy a modern Izraelnek újra kelljen értelmeznie Dániel hetedik, nyolcadik és kilencedik fejezetét, éppen azokat a fejezeteket, amelyeket az Ulai folyó jelképez, és amelyek a Millerita történelemben a tudás gyarapodását jelentették. Kényszerítve lettek volna e fejezetek megváltoztatására, mert a nyolcadik fejezet közvetlenül háromszor utal „a mindennapira”.

Azon történelem kényszere alatt, amelyben az Ulai folyóra vonatkozó látomás feltárult, a milleriták Krisztus visszatérése és örökkévaló országa felállítása előtt — amint azt Dániel második fejezete ábrázolja — semmiféle más földi királyságot nem láthattak. Ezért Róma negyedik királyságát egyetlen királyságnak tekintették, amelynek két megnyilvánulása van. E két megnyilvánulást Dániel hetedik és nyolcadik fejezete közvetlenül ábrázolja. Dániel azonosítja, hogy a nyolcadik fejezetben kapott látomást a hetedik fejezet látomásával összefüggésben kell megérteni.

Belszár király uralkodásának harmadik esztendejében látomás jelent meg nekem, nekem, Dánielnek, ama után, amely először jelent meg nekem. Dániel 8:1.

A látomás, „amely megjelent” Dánielnek „kezdetben”, a hetedik fejezet látomása volt.

Babilon királyának, Belsaccarnak első esztendejében Dániel álmot látott, és fejének látomásai voltak az ő ágyában; azután megírta az álmot, és elmondta a dolgok összegét. Dániel 7:1.

A két látomás a bibliai prófécia országainak két aspektusát ábrázolja, amelyeket először Dániel könyvének második fejezetében mutatott be. Babilon, Médó-Perzsia, Görögország és Róma négy birodalma megismétlődik a hetedik fejezetben, majd ismét a nyolcadik fejezetben is, mégpedig különbséget téve a négy birodalom politikai elemei és vallási elemei között. Dániel hetedik fejezetében a birodalmakat ragadozó vadállatok jelképezik, a nyolcadik fejezetben azonban ugyanezeket a birodalmakat a szentély állatai jelenítik meg. Dániel meg akarta érteni a hetedik fejezet látomását, és Gábriel eljött hozzá, hogy megmagyarázza azt.

Én, Dániel, bensőmben, testemnek közepette megrendültem lélekben, és fejem látomásai nyugtalanítottak engem. Odaléptem az ott állók közül az egyikhez, és megkérdeztem tőle mindennek igaz értelmét. Ő pedig szólt hozzám, és tudtomra adta e dolgok magyarázatát: Ezek a nagy vadállatok, amelyek négyen vannak, négy király, akik a földből támadnak. De a magasságos egek szentjei veszik majd át az országot, és birtokolják az országot mindörökké, örökkön-örökké. Dániel 7:15–18.

Dániel tudtára adatott, hogy a négy fenevad négy földi királyságot jelképez, amelyek mindaddig fennállnak, amíg Isten örökkévaló királysága fel nem állítatik, összhangban Dániel második fejezetével. Négy földi királyságnak kellett megelőznie Isten örökkévaló királyságának eljövetelét, amelyet a második fejezetben a hegyből kivágott kő jelképezett, s amely betöltötte az egész földet.

White nővér a Millerita értelmezést e négy királyságra vonatkozóan messze túlhaladta a milleriták értelmezésén, amikor a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetének földi fenevadáról szólt.

„Ezen a ponton egy másik jelkép kerül bevezetésre. Így szól a próféta: »Láttam egy másik fenevadat feljönni a földből; és két szarva vala, a Bárányéhoz hasonló.« 11. vers. Mind e fenevad megjelenése, mind felemelkedésének módja arra utal, hogy az a nemzet, amelyet képvisel, különbözik azoktól, amelyeket a megelőző jelképek mutattak be. Azokat a nagy birodalmakat, amelyek uralkodtak a világ fölött, Dániel próféta ragadozó vadállatokként látta megjelenni, amint akkor emelkedtek fel, amikor »az ég négy szele küzd a nagy tengeren«.

Dániel 7:2. A Jelenések könyve tizenhetedik fejezetében egy angyal megmagyarázta, hogy a

vizek »népeket, sokaságokat, nemzeteket és nyelveket« jelentenek. Jelenések 17:15. A szelek a viszály jelképei. Az ég négy szele, amint a nagy tengeren küzdenek, a hódítás és forradalom ama rettenetes jeleneteit ábrázolják, amelyek által a királyságok hatalomra jutottak.” A nagy küzdelem, 439.

A fenevadak azoknak a hódításoknak a jelképei, amelyek a királyságok hatalomra jutásával mentek végbe. A ragadozó fenevad prófétai értelemben egy királyság politikai, gazdasági és katonai hatalmát jelképezi. Ugyanazok a királyságok, amelyeket Dániel könyvének második és hetedik fejezetében látunk ábrázolva, a nyolcadik fejezetben is megjelennek, ott azonban mindegyik Isten szentélyéből származó elemekkel kapcsolódik össze, és ezáltal a királyságok vallási elemét képviselik, mert valamennyien az egyház és az állam szövetsége voltak.

Belszár király uralkodásának harmadik esztendejében látomás jelent meg nekem, nekem, Dánielnek, amaz után, amely először jelent meg nekem. És láték a látomásban; és lőn, mikor láttam, hogy Susánban voltam, a palotában, amely Elám tartományában van; és láték a látomásban, és az Ulaj folyó mellett valék. Akkor felemelém szemeimet, és láttam, és ímé, egy kos állott a folyó előtt, amelynek két szarva vala; és a két szarv magas vala, de az egyik magasabb a másikonál, és a magasabb később növekedett. Láttam a kost nyugat, észak és dél felé öklelni; úgyhogy semmiféle állat nem állhatott meg előtte, és nem volt, aki az ő kezéből megszabadíthatott volna; hanem a maga tetszése szerint cselekedett, és naggyá lett. És miközben figyeltem, ímé, egy kecskebak jött napnyugat felől az egész föld színén, és nem illett a földet; és a baknak tekintélyes szarva vala a szemei között. És odament a kétszarvú koshoz, amelyet a folyó előtt állni láttam, és hatalmának indulatában feléje futott. És láttam, hogy egészen a kos közelébe ért, és felgerjedt ellene, és megütötte a kost, és letörte mindkét szarvát; és nem vala erő a kosban, hogy megállhasson előtte, hanem a földre vetette őt, és megtapodta; és nem volt, aki a kost az ő kezéből megszabadíthatta volna. Azért a kecskebak igen naggyá lett; de mikor megerősödött, letörtetett a nagy szarv, és helyébe négy tekintélyes szarv növekedett az ég négy szele felé. Dániel 8:1–8.

A nyolcadik fejezet azzal kezdődik, hogy Dániel megerősíti: ekkor még a bibliai prófécia első királyságának (Babilon) történelmében él; látomása azonban nem jelöl meg olyan szimbólumot, amely Babilont képviselné, mert a kosnál kezdődik, amely a médo-perzsa második földi királyságot jelképezte. Babilon szimbólumának hiánya szándékos, mert Babilon egyik elsődleges jellemzője az, hogy olyan királyságot ábrázol, amely eltávolíttatik, majd később helyreállítatik, amint azt Nabukodonozor „hét időn” át tartó, vadállatként való élete szemlélteti. E „hét idő” alatt a lelki Babilon egyik eleme (a pápaság) is megjelenik a jelképrendszerben, mert a pápaság az a királyság, amely hetven jelképes esztendőre feledésbe merül, amely idő alatt halálos sebet kapott. Az a tény, hogy Dániel megjelöli: a látomást „Belszár király uralkodásának harmadik évében” kapta, Babilont úgy azonosítja, mint azt a királyságot, amely a médo-perzsa második királyságot megelőzi, ugyanakkor Babilont mint a rejtett, avagy elfeledett királyságot hangsúlyozza, amely egy király napjaiban merül feledésbe.

A nyolcadik fejezet állatai nem ragadozó vadállatok, hanem olyan állatok, amelyeket a szentélyszolgálatban áldozati állatokként használtak. A negyedik királyságot „egy kis szarv” jelképezi, nem pedig egy vadállat; a szarvak azonban Isten szentélyének is részét képezték, mert

Isten szentélyében az oltárok kialakításához szarvak is tartoztak.

Nemcsak az történt, hogy Dániel a prófécia négy királyságát szentélyi kifejezésekkel ábrázolta, hanem a fejezet elbeszélése több olyan szót is tartalmaz, amelyek közvetlenül Isten szentélyszolgálatából származnak. A fejezet elbeszélése a szentélyszolgálatból vett héber szavakkal kerül bemutatásra, de a szentélyszolgálatban való áldozatbemutatás cselekménye is bele van építve a fejezet szerkezetébe. Az a tény, hogy Dániel tudatosan összekapcsolta a hetedik és a nyolcadik fejezetet, lehetővé teszi azok számára, akik látni akarnak, hogy a hetedik fejezet a bibliai prófécia királyságainak államvezetését, a nyolcadik fejezet pedig a bibliai prófécia királyságainak egyházvezetését azonosítja.

Az adventizmus kénytelen volt ezt a tényt sátáni mesékkel elfedni, mert e felismerés feltárja, hogy Miller drágakövei pontosan úgy voltak, ahogyan Isten megtervezte őket. Miller „a mindennapi”-ról alkotott értelmezésének elutasítása úgy jelenik meg, mint annak állítása, hogy „Istennek nem volt értelme”, mert azt állítják, hogy amikor Isten a keretet Millernek adta (szent angyalok szolgálata által), az nem volt pontos.

Bizony, felforgató eljárások olyannak fog számíttatni, mint a fazekas agyaga; avagy mondhatja-e az alkotás alkotójáról: Nem ő készített engem? vagy mondhatja-e a formált dolog formálójáról: Nincs értelme? Ézsaiás 29:16.

Miller kerete az a prófétai szerkezet volt, amelyet felismert és alkalmazott; 1863-tól kezdődően azonban az adventizmus visszatért a hitehagyott protestantizmus és a katolicizmus teológiai alkalmazásaihoz, hogy elfedje Miller álmának drágaköveit. Az adventizmus elfogadott egy hamis keretet (a bekeretezett dolgot), hogy elutasítsa a művet, valamint a mű Alkotóját is. Ezzel azt állítják, hogy a mű Alkotója nem rendelkezik értelemmel. Annak a keretnek az elutasítása akkor is, és ma is, az 1798-ban felpecsételés alól feloldott ismeret gyarapodásának elutasítása volt és marad. Akik elutasítják az ismeret gyarapodását, elutasítják a művet és a mű Alkotóját, és Dániel szóhasználatával élve: „a gonoszok” voltak.

Sokan megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak; az istentelenek pedig istentelenül cselekszenek, és az istentelenek közül senki sem ért meg semmit; de az értelmesek megértik. Dániel 12:10.

A „gonoszok gonoszul cselekszenek”, s ez az igazság fokozatosan súlyosbodó elutasítását azonosítja. A gonoszoknak a keretrendszer elutasítása Isten elutasítása, és viszont Isten elveti a gonoszokat azon elutasításuk miatt, amelyet egy hamisított keretrendszer által kísérelnek meg véghezvinni.

Népem elvész a tudomány hiánya miatt; mivel te elvetted a tudományt, én is elvetlek téged, hogy ne légy papom előtt; mivel elfeledkeztél Istened törvényéről, én is elfeledkezem fiaidról. Hóseás 4:6.

Isten népe, akik 1844-től 1863-ig Isten „papjai” voltak, elvették a William Miller szolgálata által megnövekedett „ismeret” hiánya miatt. Fontos megvizsgálni a Hóseás könyvében található hatodik vers összefüggését, mert az összefüggés az igazsággal szembeni fokozódó lázadást azonosítja,

amelyet az „ismeret” jelképez.

Halljátok meg az Úr igéjét, Izráel fiai: mert pere van az Úrnak e föld lakóival, mivel nincs igazság, sem irgalmasság, sem Istennek ismerete e földön. Esküdözés, hazugság, gyilkosság, lopás és házasságtörés árasztotta el azt; vérontás vérontást ér. Ezért gyászolni fog a föld, és elhervad minden lakója a mező vadjaival és az ég madaraival együtt; sőt a tenger halai is elvesznek. Mindazáltal senki ne pereljen, és senki se feddjen mást; mert a te néped olyan, mint azok, akik a pappal perlekednek. Ezért elbúsz nappal, és veled együtt elbukik a próféta is éjjel, és anyádat elveszítem. Elvész az én népem, mert nincs ismerete: mivel te megvetted az ismeretet, én is megvetlek téged, hogy ne légy papom; mivel elfeledkeztél Istened törvényéről, én is elfeledkezem fiaidról. Ahogyan megsokasodtak, úgy vétkeztek ellenem; dicsőségüket gyalázatra változtatom. Népem bűnéből élnek, és szívüket annak hamisságára emelik. És olyan lesz a pap, mint a nép: megbüntetem őket útjaikért, és megfizetek nekik cselekedeteik szerint. Esznek majd, de nem laknak jól; paráználkodnak, de nem szaporodnak, mert megszűntek ügyelni az Úrra.

Paráznaság, bor és must veszik el a szívet. Népem a maga fabálványaitól kér tanácsot, és botja ad neki kijelentést; mert a paráznaság szelleme tévelygésbe vitte őket, és paráználkodva elszakadtak Istenüktől. A hegyek tetején áldoznak, és a halmokon tömjéneznak, a tölgy, nyárfa és terebint árnyéka alatt, mert jó annak árnyéka; ezért leányaitok paráználkodni fognak, és menyecskéitek házasságtörést követnek el. Nem büntetem meg leányaitokat, amikor paráználkodnak, sem menyecskéiteket, amikor házasságtörést követnek el; mert ők maguk is paráználkoddal különülnek el, és paráználkoddal együtt áldoznak; ezért az értelmetlen nép elbukik. Ha te, Izráel, paráználkodd is, Júda mégse vétkezzék; ne menjetek Gilgálba, ne járjatok fel Bét-Ávenbe, és ne esküdjetez így: Él az Úr! Mert Izráel makacs, mint a makacs üsző; most majd úgy legelteti őket az Úr, mint bárányt tágas mezőn. Efraim a bálványokhoz szegődött: hagyd őt. Italuk megromlott; szüntelen paráználkodtak; fejedelmei gyalázatosan szeretik ezt: Adjátok! A szél szárnyaiba kötözte őt, és szégyent vallanak áldozataik miatt. Hóseás 4:1–19.

Hóseás figyelmeztetése ez: „mert pere van az Úrnak e föld lakóival, mivel nincs hűség, nincs szeretet, és nincs Isten ismerete e földön.” Az adventizmus Isten utolsó napokban élő népe. Azon a napon, amikor a porseprűs ember belép Miller szobájába, az adventizmus, beleértve a népet, a papokat, a prófétákat, „amely nem ért, elbukik”, mert „bálványokhoz szegődtek”. Bálványaik az ő hamisított tanaik, amelyek egy hamisított keretrendszerbe vannak beleszöve.

A lázadás, amelyet az ismeret gyarapodásának elutasítása jelképez, a lázadás fokozatos eszkalációja, amely eljut addig a pontig, ahol kegyelmi idejük azzal a kijelentéssel ér véget, hogy azokhoz a hamis tanokhoz csatlakoztak, amelyeket Miller szobájából kisöpörnek. Lázadásukat az szemlélteti, hogy szüntelenül paráznaságot cselekszenek. 1863-tól kezdve egészen a kegyelmi idő lezárultáig szüntelenül láznak, mígnem az Úr szája kiköpi őket.

A tudás elutasításának lázadását az jelképezte, hogy „szüntelenül” paráználkodtak; és noha itt nem ugyanaz a héber szó szerepel, a jelentése azonos a „tamid” héber szóéval, amely „szüntelen” jelent, és amelyet Dániel könyvében „a mindennapi” kifejezéssel fordítanak.

A következő cikkben folytatjuk a bibliai prófécia négy királyságának tanulmányozását.

„Akkor a „mindennapival” kapcsolatban azt láttam, hogy az „áldozat” szót emberi bölcsesség toldotta be, és az nem tartozik a szöveghez; és hogy az Úr azoknak adta meg annak helyes értelmezését, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették. Amikor egység uralkodott, 1844 előtt, csaknem mindenki egyetértett a „mindennapi” helyes értelmezésében; de 1844 óta, a zűrzavarban, más nézeteket fogadtak el, és sötétség és zűrzavar követte azt.” Review and Herald, 1850. november 1.